

en Plan; man maa absolut vedtage en Plan, før der bygges, og nu mener jeg, er Tiden til, at man faar en Plan frem, forinden man gaar videre. Hvad der tidligere har været foretaget, er med Undtagelse af de 100,000 Kr., der bleve bevilgede i Fjor, Altsammen Forsøg uden Plan, men nu komme de store Bevillinger, langt større Bevillinger end de, her er Tale om, og inden de slaas fast, skal Planen vedtages. Jeg mener, at det første Skridt, der kan gøres for at faae en Plan vedtagen, vil bestaa i, at man vedtager Mindretallets Endringsforslag, som jeg herved tillader mig at anbefale det høie Thing.

Indenrigsministeren (Singer & Lev):

Jeg opgiver Haabet om at faae det ærede Medlem til at forstaa mit Standpunkt. Jeg prøvede at præcisere det før, men det er altsaa ikke lykkedes mig at gøre mig forstaaelig for det ærede Medlem. Ellers vilde han have vidst, hvad jeg har præciseret, at jeg vedkjender mig Kommissionens Plan fra i Fjor, ikke den større men den mindre, og at jeg udtrykkelig har udtalt i mit tidligere Foredrag, hvorpaa denne Plan gik ud, nemlig at bevare og til Dels retablere de nu bestaaende Anlæg, medens jeg tydelig nok har udtalt, at jeg ikke skal stride til nye Planer eller omfattende Foretagender, de være nok saa nødvendige, før det er kommet under fornyet Overvejelse. Jeg vedkjender mig altsaa den Plan. Naar det ærede Medlem, der kom ind paa saa mange Ting i sit Foredrag, udtalte, at han væsentlig sluttede sig til den Erklæring, der var afgivet af 3 Medlemmer, skal jeg ikke paatage mig at forklare, hvorledes det ærede Medlem kan udtale det og bringe det i Samklang med sine andre Udtalelser. Det ærede Medlem indrømmede, at der kan ske Ulykke ved, at Tangen bliver gjenembrudt, men desuagtet, siger han, skal man ikke gjøre Noget ved den. Men er det dog ikke bedre at gjøre det før end efter? Det forekommer mig, at det Standpunkt er berettiget. Saa mente det ærede Medlem, at jeg havde sagt, at Thinget var bundet til at bevilge noget Bestemt, fordi det i Fjor tog det Standpunkt, som det gjorde. Det ærede Medlem var dog altsaa saa god at indrømme, at jeg havde Ret til at sige, at det var i Fjor, man havde indtaget sit principielle Standpunkt. Han tilføiede, at han ikke havde haft Tid og Leilighed den Gang til at indbegaa det; jeg veed ikke, om det er meget bedre i saa Henseende nu. Jeg siger imidlertid ikke, at det høie Thing er forpligtet til at bevilge Noget som helst. Jeg ind-

rømmer selvfølgelig, at det er en Stjanssag hvad eller hvor meget man maa bevilge, men jeg siger, at Konsekvensen af det, der skete i Fjor, kan ikke blive den, at man nægter Alt i Mar, ogsaa de daglige og Bedligholdsarbejder. Og hvorledes han, der kjender Forholdene deroppe, kan komme til at indtage det Standpunkt, at han siger: Vi nægte Alt, Materialanstaffelser, Tilsyn, kort sagt, alt Muligt, er mig ubegribeligt. Den ærede Ordfører var ganske vist langt mere logisk. Han saae godt, hvor svagt det Punkt er. Derfor siger han: De Herrer kunne godt følge Mindretallet ved denne Behandling, saa kunne vi gjøre det om igjen senere. Jeg tror ikke, det er ikke den rette Maade at tage Sagen paa. Erkjender man, at det er mindre korrekt at stemme for Mindretallets Forslag, er det bedre at forkaste det, end senere at gjøre det om igjen, og derved dygne Jeil paa Jeil. Til den ærede Ordfører har jeg en Bemærkning, som ogsaa gjælder det ærede Medlem, jeg nys nævnte, og det er den, at Vedtagelsen af Mindretallets Forslag betegner ikke en Udsættelse. Hvis det høie Thing vil betegne en Udsættelse, maa det give en tarvelig Bevilling, som slaar til til den daglige Administration, til den ordinære Bedligholdelse. — Nægter man dette, nægter man Alt, ogsaa det, der hører til den ordinære Bedligholdelse, ser jeg ikke rettere, end at saa tager man det Standpunkt ikke at ville have med denne Post at gjøre, og jeg vil da henstille, om man bærer sig saaledes ad med Bygninger og desl. Selv om man maaske nægter en Ombygning paa 100,000 Kr., bevilger man dog vel de saa Tusinde Kroner for det næste Mar, der hører til den løbende Bedligholdelse, dem nægter man ikke. Og nægter man det her — det er jo her indbefattet under denne Bevilling; den ærede Ordfører har ikke taget det ud deraf, som kunde tages ud — saa paastaar jeg, at saa abandonnerer man det Hele og det er det, jeg fravaader saa meget. Den ærede Ordfører klagede over, at Regeringens Standpunkt ikke var udtalt klart, navnlig da den særlige Ministers. Han var dog saa villig at erkjende, at jeg ikke kunde tage Ansvar, for hvad der var opstillet eller ikke opstillet i Fjor. Jeg har kun forudsat, at de Erklæringer og Anmærkninger, der forelaa i Fjor, og hvori der var gjort udførlig Rede for det indtagne Standpunkt, vare nærværende, og at man ikke behøvede at optrykke hele det Materiale igjen. Skal man hvert Mar optrykke alle Anmærkningerne, bliver Finantsloven, der i Forveien er stor nok, alt for stor. Nu skal jeg tillade